

KIRJE BOLSHEVIKKIPUOLUEEN JÄSENILLE ⁵⁴

Toverit! Minulla ei ole vielä ollut mahdollisuutta saada keskiviikkona, lokakuun 18 päivänä ilmestyneitä Pietarin lehtiä. Kun minulle luettiin puhelimitse alusta loppuun Kamenevin ja Zinovjevin kirjoitus, jonka he ovat julkaisseet puolueellemme vieraassa „Novaja Zhizn” lehdessä, niin en voinut uskoa sitä. Mutta epäilyksille ei jäänyt sijaa, ja minun on pakko käyttää tilaisuutta hyväkseni toimittaakseni tämä kirjeeni puolueen jäsenille torstai-iltaan tai ainakin perjantaiamuun mennessä, sillä olisi rikos vaieta tuollaisesta ennen kuulumattomasta *rikkuruudesta*.

Mitä vakavampi on käytännöllinen kysymys, mitä vastuunalaisempia — ja „huomattavampia” ovat rikkuruuteen syyllistyneet henkilöt, sitä vaarallisempaa se on, sitä päätäväisemmin on heitettävä rikkurit syrjään, sitä anteeksiantamattomampaa olisi epäröidä vaikkapa noiden rikurien aikaisempien „ansioitten” vuoksi.

Ajatelkaahan! Puoluepiireissä tiedetään, että puolue on syyskuusta asti pohtinut kapinakysymystä. Kukaan ei ole kuullut mitään kummankaan yllä mainitun henkilön ainoastakaan kirjeestä tai lentolehtisestä! Ja nyt, melkeinpä Neuvostojen edustajakokouksen aattona, kaksi huomattavaa bolshevikkiä esiintyy enemmistöä *vastaan* ja ilmeisesti *Keskuskomiteaa vastaan*. Sitä ei sanota suoraan, ja siksi siitä on asialle vieläkin enemmän vahinkoa, koska vihjailemalla puhuminen on vieläkin vaarallisempaa.

Kamenevin ja Zinovjevin kirjoituksen tekstistä näkee aivan selvästi, että he ovat asettuneet Keskuskomiteaa vastaan, sillä muutenhan heidän lausunnossaan ei olisi

mitään järkeä. Mutta nimenomaan *mitä* Keskuskomitean päätöstä vastaan he kiistävät, sitä ei ole sanottu.

Miksi?

Selvä asia: siksi, että Keskuskomitea ei ole julkaissut päätöstään.

Mitä se sellainen on?

Kaksi „huomattua bolshevikkia” esiintyy mitä tärkeimmästä taistelukysymyksestä ja kriittillisen lokakuun 20 päivän aattona puolueellemme *vieraassa* lehdistössä, vieläpä juuri sellaisessa sanomalehdessä, joka tässä kysymyksessä käy *käsi kädessä porvariston kanssa työväenpuoluetta vastaan*, sellaisessa lehdessä he hyökkäävät puoluekeskuksen *julkaisematonta* päätöstä vastaan!

Tämähän on tuhat kertaa katalampaa ja *miljoona kertaa vahingollisempaa* kuin esimerkiksi kaikki ne puolueellemme *vieraassa* lehdistössä vuosina 1906—1907 julkaistut Plehanovin kirjoitukset, jotka puolue tuomitsi niin jyrkästi! Silloinhan oli kysymys vain vaa-leista, mutta nyt on kysymys kapinasta vallan valtaami-seksi!

Ja tuollaisessa kysymyksessä, sen *jälkeen* kun keskus on tehnyt siitä päätöksen, ryhdytään kiistämään tuota *julkaisematonta* päätöstä vastaan Rodzjankojen ja Kerenskien edessä, puolueellemme *vieraassa* lehdessä — voidaanko kuvitella mitään sen petollisempaa, sen rikkurimaisempaa tekoa?

Pitäisin sitä häpeänä itselleni, jos näitä entisiä toveri-tani tuomitessani alkaisin epäröidä sen vuoksi, että olen aikaisemmin ollut heidän kanssaan läheisissä suhteissa. Sanon suoraan, että en pidä kumpaakaan heistä enää toverinani ja tulen kaikin voimin taistelemaan sekä Keskuskomiteassa että edustajakokouksessa sen puolesta, että molemmat erotetaan puolueesta.

Sillä työväenpuolue, joka joutuu elämässä yhä useammin kapinakysymyksen eteen, ei pysty ratkaisemaan tuota vai-keaa tehtävää, jos keskustelimen julkaisematontia päätök-siä vastaan aletaan kiistää puolueellemme *vieraassa* leh-distössä sen jälkeen, kun ne on hyväksytty, ja jos taisteli-jain riveissä saadaan aikaan horjuntaa ja sekasortoa.

Perustakoot herrat Zinovjev ja Kamenev muutamasta kymmenestä hämminkiin joutuneesta henkilöstä tai Perus-tavan kokouksen edustajaehdokkaasta oman puolueensa.

Työläiset eivät mene sellaiseen puolueeseen, koska sen ensimmäisenä tunnuksena on:

„Keskuskomitean jäsenten, jotka ovat Keskuskomitean kokouksessa joutuneet ratkaisevaa taistelua koskevassa kysymyksessä tappiolle, sallitaan turvautua puolueelle vieraaseen lehdistöön hyökkäilläkseen julkaisemattomia puolueen päätöksiä vastaan”.

Luokoot he itselleen *sellaisen* puolueen; meidän bolshevistiselle työväenpuolueellemme se on vain eduksi.

Sitten kun saatetaan julkisuuteen kaikki asiakirjat, Zinovjevin ja Kamenevin rikkuruus tulee näkyviin vielä paljon selvemmin. Mutta toistaiseksi esitettäköön työläisten harkittavaksi seuraava kysymys:

„Olettakaamme, että Yleisvenäläisen ammattiliiton hallinto on harkinnut asiaa kuukauden ja yli 80 prosentin enemmistöllä päättänyt, että on valmisteltava lakkoa, mutta toistaiseksi ei pidä saattaa julkisuuteen aikamäärää eikä mitään muutakaan. Olettakaamme, että päätöksen hyväksymisen *jälkeen* kaksi jäsentä on alkanut „eriävän mielipiteen” varjolla kirjoitella paikallisiin ammattiliittoryhmiin, että päätös on tarkistettava, ja että sen lisäksi he ovat antaneet tiedottaa kirjeistään puolueellemme *vieraisiin* lehtiin. Olettakaamme, että lopuksi he ovat itsekin hyökänneet puolueellemme vieraissa lehdissä tuota päätöstä vastaan, vaikkei sitä ole vielä saatettu julkisuuteen, ja alkaneet panetella lakkoa kapitalistien edessä.

Herää kysymys: epäröivätkö työläiset erottaessaan keskuudestaan tuollaiset rikkurit?”

* * *

Mitä tulee kapinakysymyksen tilaan nyt, kun lokakuun 20 päivä on näin lähellä, niin minä en voi täältä kaukaa päätellä, kuinka suuresti rikkurien esiintyminen puolueellemme vieraassa lehdistössä on turmellut asiaa. Varmaa on, että siitä aiheutunut *käytännöllinen* vahinko on hyvin suuri. Tilanteen korjaamiseksi on ennen kaikkea saatava bolshevikien rintama uudelleen yhtenäiseksi erottamalla rikkurit.

Kapinaa vastaan esitettyjen aatteellisten perustelujen kestättömyys käy sitä selvemmäksi, mitä enemmän me

vedämme niitä päivänvaloon. Muutama päivä sitten lähetin tämän johdosta kirjoituksen „Rabotshi Putj” lehteen. Jollei toimitus pidä mahdollisena julkaista sitä, niin luultavasti puolueen jäsenet tutustuvat siihen käsikirjoituksena*.

Näitä luvalla sanoen „aatteellisia” perusteluja on oikeastaan kaksi: ensinnäkin Perustavan kokouksen „odottaminen”. Odottakaamme, ehkäpä kestämmekin — siinä koko perustelu. Kenties kestämmekin, vaikka on nälänhätä ja rappiotila, vaikka sotilaiden kärsivällisyys on loppunut, vaikka Rodzjankot valmistautuvat luovuttamaan Pietarin saksalaisille, vaikka on työnsulkuja, kenties vielä kestämmekin.

Kenties ja kukaties — siinä koko perustelun voima.

Toiseksi — kirkuva pessimismi. Porvaristolla ja Kerenskillä on kaikki erinomaisessa kunnossa, meillä on kaikki kehnosti. Kapitalisteilla on kaikki valmistettu mainiosti, työläisillä on kaikki huonosti. „Pessimistit” huutavat täyttä kurkkua asian sotilaallisesta puolesta, mutta „optimistit” ovat vaiti, sillä tuskinpa muiden kuin rikkurien on mieluista paljastaa mitään asioitaan Rodzjankolle ja Kerenskille.

Aika on tukala. Tehtävä on vaikea. Petos on raskas.

Mutta silti, kaikesta huolimatta tehtävä ratkaistaan, työläiset liittyvät lujasti yhteen, talonpoikain kapina ja sotilaiden ääretön kärsimättömyys rintamalla tekevät tehtävänsä! Tiivistäkäämme rivimme — proletariaatin on voitettava!

N. Lenin

Kirjoitettu lokakuun 18 (31) pnä 1917

*Julkaistu ensi kerran
marraskuun 1 pnä 1927
„Pravda” lehdessä 250. numerossa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*

* Ks. tätä osaa, ss. 177—197. *Toim.*